

Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság
6.Bf.66/2019/8. szám

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év május 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt ... vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2019. január 9. napján kihirdetett 21.B.1491/2017/31. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtását 5 (öt) évi próbaidőre felfüggeszti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetésre vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának utólagos elrendelése esetén a vádlott legkorábban a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült 20.525,- (húszezer-ötszázhuszonöt) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2019. január 9. napján kihirdetett 21.B.1491/2017/31. számú ítéletével ... vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében. Ezért öt 2 év szabadságvesztés büntetésre és 4 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fogházban határozta meg. Rendelkezett arról, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés 2/3-ad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú tárgyaláson jelen lévő ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján alaptalanul következtetett a vádlott bűnösségére, tekintettel

arra, hogy a beszerzett bizonyítékok alapján ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg ... bűnössége. Utalt arra, hogy a vádlott az eljárás során nem ismerte el a bűnösségét és tagadta, hogy a sértettet szándékosan megütötte, illetve megrúgta volna. Elképzelhetőnek tartotta, hogy a vádlott a vállával véletlenül meglökte **sértettet** a sörözőben, aki ennek következtében elesett, azonban ez nincs okozati összefüggésben a keletkezett sérüléseivel. Hivatkozott arra a vádlotti állításra, miszerint a sértett többször is elesett, illetve hogy N.I- és N.V. a lépcsőház lépcsőjén húzták-vonták a sértettet. Érvelése szerint a vádlott által elmondottakat Cs.Gy. tanú is alátámasztotta, hiszen ő az erősen ittas sértettet aznap háromszor is látta elesni, és azt is hallotta, hogy az esés következtében a feje a földhöz csapódott. Ezek az erőbehatások mind okozhatták a sértett sérüléseit. Hivatkozott az igazságügyi orvosszakértői véleményre is, amely csupán a szemgödör zúzódását zárta ki, mint olyan sérülést, amely nem keletkezhetett eleséstől. Összességében tehát álláspontja szerint a szemgödör zúzódásán kívül nem lehet kétséget kizáró módon megállapítani, hogy a sértett fejét ért sérülések közül melyik az, amelyik emberi erőbehatás, illetve melyik az, amelyik esés következtében keletkezett. Mindezek alapján nem állapítható meg kétséget kizáró módon, hogy **vádlott...** elkövette a terhére rótt bűncselekményt, ezért elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a vádlott felmentését indítványozta. Arra az esetre, amennyiben a Fővárosi Ítéltábla nem adna helyt az elsődleges indítványának, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés enyhítését látta indokoltnak a vádlott javára felhozható enyhítő körülmények számára figyelemmel. Elsődlegesen e körben utalt a vádlott megrendült egészségi állapotára, hiszen a vádlott több olyan súlyos betegségben szenved, amelyek kezelésére nincs lehetőség, és amelyek a börtönkörülmények között feltehetőleg fokozódnának. Hivatkozott arra is, hogy a vádlott a nyugdíjából tartja el fogyatékkal élő fiát, akinek a gondozása ellehetetlenülne végrehajtandó szabadságvesztés kiszabása esetén. A büntetés célja pedig nem lehet az, hogy a vádlottal szemben alkalmazott joghátrány legnagyobb mértékben a vádlott családtagjait sújtsa. Mindezekre figyelemmel másodlagosan a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését indítványozta.

A vádlott is előterjesztette fellebbezésének írásbeli indokolását. Ebben hangsúlyozta megromlott egészségi állapotát, gerinc-, tüdő- és szívbetegségét. Erre vonatkozóan egészségügyi dokumentációt is csatolt. Utalt továbbá arra is, hogy a fia lemondott a számára korábban folyósított aktív korúak ellátásáról és vállalta az ápolását. Sérelmezte, hogy nem került sor sem a sértettel, sem a tanúkkal történő szembesítésére. Kifejtette, hogy nem volt közte és sértett között személyes konfliktus, neki csak azokkal a kifogásolható életvitelű személyekkel volt problémája, akik rendszeresen jártak sértetthez, és akik többször meg is károsították őt, valamint a ház lakóit is. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság elfogult volt vele szemben, mert egyrészt nem adott lehetőséget arra, hogy a tanúvallomásokra reagáljon, másrészt pedig befolyásolta a tanúkat, rávezette őket a terhelő vallomás megtételére. Mindezekre figyelemmel azt kérte, hogy a másodfokú bíróság ne végrehajtandó szabadságvesztés büntetést szabjon ki vele szemben.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.209/2019/1. számú átiratában rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával járt el. Ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget téve a szükséges és indokolt mértékben folytatta le a bizonyítási eljárást. Beszerzett és megvizsgált minden olyan bizonyítékot, amelyek a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozottságához elengedhetetlenek voltak és az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Rámutatott azonban arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás

a Be. 592. § (2) bekezdés a.) és c.) pontjai alapján kis mértékben megalapozatlan, mert részben hiányos és iratellenes. Ez a hiányosság álláspontja szerint a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a.) pontja alkalmazásával az ügyiratok alapján kiküszöbölhető, figyelemmel arra, hogy az

igazságügyi orvosszakértő az elkövetés eszközét hosszanti kiterjedésű, leginkább hengerpalást felületű kemény tárgyként írta le, amelynek ellentmond az ítéletben rögzített azon tényállítás, hogy fa lécc volt az elkövetés eszköze, mivel az a közfelfogás szerint sem lehet hengerpalást felületű. A sértettnek az elkövetés eszközéről adott leírása, egy baseball ütőnek látszó fa bot megfeleltethető a szakértő által meghatározott hengerpalást felületű kemény tárgynak. A sértetti kórdokumentáció alapján szükségesnek tartotta kiegészíteni a tényállást azzal is, hogy sértett az ügy tárgyát képező bűncselekményt követően, 2016. június 14. napján ugyancsak bántalmazás során a fejbőr több rendbeli zúzott sebzését, a bal V. kézközépcsont és az állkapocs baloldali fejecsének egy-egy törését szenvedte el. Az ennek megfelelően pontosított tényállás már megalapozott és a másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő, a tényállás alapján a cselekmény minősítése is törvényes. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket túlnyomó részt helyesen vette számba, azonban további enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott idős korát. Ezzel szemben további súlyosító körülmény az azonos napon, igen rövid időn belül, ismételten elkövetett, immár eszközös bántalmazás. Érvelése szerint a vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyához és a bűnösségi körülményekhez képest az elsőfokú bíróság által a büntetési tétel törvényi minimumában kiszabott és eggyel enyhébb fokozatban végrehajtani rendelt szabadságvesztés méltányos, annak további enyhítése ellenkezne a büntetési célokkal. Mindezekre figyelemmel az indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az ítéleti tényállást az indítványban írtaknak megfelelően helyesbítse, majd az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

A vádlott védője a másodfokú nyilvános ülésen tartott perbeszédében a fellebbezése írásbeli indokolásában írtakat fenntartotta, elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítését indítványozta. E körben utalt a vádlott jelentősen megrendült és fokozatosan romló egészségi állapotára, valamint idős korára.

A vádlott az utolsó szó jogán mély megbánását fejezte ki amiatt, hogy a sértett után ment a ház bejáratáig, illetve hogy miután őt támadóan közelítette meg, dulakodásba keveredett vele. Azt azonban továbbra is tagadta, hogy bármilyen eszközt tartott volna magánál.

A bejelentett vádlotti és védői fellebbezések folytán a másodfokú bíróság a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző bírósági eljárást teljes terjedelmében bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, az ügy érdemi elbírálását befolyásoló eljárási szabálysértésre az érdekeltek sem hivatkoztak. A Be. 868. § (3) bekezdésére figyelemmel a Be. 13. § (1) bekezdése alapján törvényesen járt el egyesbíróként. Helyesen járt el, amikor a vádlott kihallgatásának megkezdése előtt a tárgyalóteremben hallgatóságként helyet foglaló, azonban a vádiratban tanúként kihallgatni indítványozott ...nét kiküldte a tárgyalóteremből. Nem tévedett akkor sem, amikor tekintettel arra, hogy a vádlott tárgyaláson tett vallomása a korábbi vallomásától eltért, a Be. 525. § (2) és (3) bekezdése alapján a vádlott kihallgatását követően ismertette az általa a nyomozás során tett vallomását és megkísérelte a vallomásai közötti ellentmondások feloldását. Az egyéb eljárási cselekményei is mindenben megfeleltek a büntetőeljárási törvény előírásainak.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során osztotta az ügyészség álláspontját és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. Ennek keretében a bizonyítási eljárást a szükséges és indokolt mértékben folytatta le, valamennyi releváns bizonyítékot értékelési körébe vont, azokat alapvetően megfelelően értékelte és indokolási kötelezettségét is teljes mértékben teljesítette.

A fellebbviteli bíróság megállapította, hogy a vádlott a nyomozás során a gyanúsítással szemben panasszal élt, de a bűnösségét részben elismerte. Akkor előterjesztett védekezése szerint a vádbeli estén nem találkozott egyik kocsmában sem sértettel. A Sértett N.I., és N.V. voltak azok, akik amikor a vádlott el akarta küldeni őket ittasságuk miatt a társasházból, durván válaszoltak vissza, támadólag közeledtek felé, lökdösték is őt, amit ő viszonzott. Lehetségesnek tartotta, hogy meglökte az egyre merészebb és irányában támadólag fellépő **sértett**, és nem tartotta kizártnak azt sem, hogy az ettől elesett. Azt azonban kategorikusan tagadta, hogy a vádbeli napon a vádban írt vendéglátóipari egységben dulakodott volna sértettel. Nem vitatta, hogy a házuk előtt meg is üthette **sértettet**, azonban ez csak véletlenül és nem ökölrel történt. Tagadta, hogy a dulakodásuk során bármilyen tárgyat használt volna. A tárgyaláson azonban már ettől eltérő tartalmú vallomást tett, a nyomozati vallomását akként módosította, hogy a vendéglátóipari egységben találkozott sértettel, de véletlenül ment neki, mert szűk volt a hely. Ezt követően, már a társasházuk udvarán a sértett egyrészt ittassága folytán esett el többször is, másrészt az őt hazakísérő N.I. és N.V. a lépcsőn húzták le őt, a sérülései e két módon keletkezhetnek. A vallomásai közötti ellentmondást azzal kívánta feloldani, hogy a nyomozás során azért ismerte el részben a bűnösségét, mert az őt kihallgató rendőr megfenyegette, hogy amennyiben „nem visz el valamit”, előzetes letartóztatásba kerül.

A vádlott védekezésének ellenőrzésére az elsőfokú bíróság tanúként hallgatta ki **sértett feleségét. N.I.-t, V. (sz.: N.V.-t) Cs.Gy.-t**. Szakértőként meghallgatta dr. Molnár Miklós igazságügyi orvosszakértőt, ismertette a releváns okirati bizonyítékokat, így többek között a nyomozás során keletkezett igazságügyi szakértői véleményeket, a rendőrségi hangfelvételtől és az Országos Mentőszolgálat felé tett bejelentésről készült hangfelvételtől készült leíratot. Az elsőfokú bíróság által megvizsgált és értékelt bizonyítékok zárt logikai láncot alkotnak, a vádlott védekezését kétséget kizáró módon cáfolják.

Az elsőfokú bíróság ítélete 3. oldal harmadik bekezdésétől a 9. oldal első bekezdéséig ismertette, majd az ítélet 9. oldal második bekezdésétől a 13. oldal negyedik bekezdéséig a logika szabályainak mindenben megfelelően, körültekintően értékelte az általa megismert bizonyítékokat. Mindezek alapján az ítélete 2. oldal második bekezdésétől a 3. oldal harmadik bekezdéséig mérlegeléssel terhelő tartalmú történeti tényállás állapított meg.

A másodfokú bíróság osztotta az ügyészség álláspontját, miszerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a Be. 592. § (2) bekezdés c) pontja alapján csekély mértékben ugyan, de megalapozatlan, mert részben iratellenes. Az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlansága azonban a másodfokú eljárásban a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az ügyiratok tartalma alapján kiküszöbölhető. Dr. Molnár Miklós igazságügyi orvosszakértő ugyanis a nyomozati iratok 305. naplószáma alatt elfekvő igazságügyi orvosszakértői véleményét a 2018. november 7. napján tartott tárgyaláson fenntartotta és úgy nyilatkozott, hogy a sértett koponyatetején keletkezett sérülés kialakulásához hosszanti kiterjedésű, leginkább hengerpalást felületű kemény tárgy behatása valószínűsíthető. Az elsőfokú bíróság ezzel ellentétesen a vádirat szövegezését teljes egészében átvéve azt rögzítette a tényállásban, hogy „.....Miközben a sértett, N.I. és N.V. elhagyta a házat, a vádlott a kapualjban kialakult szóváltás miatt vele szembeforduló sértettet egy kb. 1 méter hosszúságú fa léccel...megütötte a feje tetején”. A fa léce azonban a közfelfogás szerint sem hengerpalást felületű. A sértettnek az eszközről adott leírása szerint az elkövetés eszköze egy baseball ütőnek látszó fa bot volt, ez pedig megfeleltethető a szakértő által meghatározott hengerpalást felületű kemény tárgynak. Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság az ítélet 2. oldal negyedik bekezdésének utolsó előtti sorát akként pontosítja, hogy: a „....sértettet egy hengerpalást felületű kemény tárgyat két kézzel fogva, felülről lefelé irányuló mozdulattal, közepes-

nagy erővel egy ízben megütötte a feje tetején".

Az elsőfokú bíróság által megállapított és a másodfokú bíróság által pontosított tényállás már mindenben megalapozott, mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla a felülbírálata alapjául elfogadta. A fellebbviteli bíróság a tényállás további kiegészítését ugyanakkor nem tartotta indokoltnak.

A vádlott és a védő felmentésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A Be. 591. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le. A vádlott és védője a fellebbezés indokolásában új tényre, új bizonyítékokra nem hivatkozott, így a felmentést célzó fellebbezés eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján az elsőfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett a Fővárosi Törvényszék, amikor a vádlott bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetében állapította meg. A másodfokú bíróság mindenben egyetért az elsőfokú bíróságnak az ítélet 13. oldal negyedik bekezdésében írt jogi értékelő tevékenységével, az megfelel az irányadó tényállásnak, a bizonyítékok tartalmának, továbbá a hivatkozott 3/2013. számú BJE határozatban írtaknak, valamint a hasonló ügyekben követett bírósági gyakorlatnak.

Az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezés viszont alapos.

Az elsőfokú bíróság nagyrészt helytállóan sorolta fel a bűnösségi körülményeket. A másodfokú bíróság egyetértett az ügyészséggel abban, hogy további enyhítő körülményként kell értékelni a vádlott idős korát. Ugyanakkor a vádlott terhére róható, hogy azonos napon, rövid időn belül, ismételten követett el a sértett sérelmére bántalmazást, immáron olyan eszközzel, amely az orvosszakértői vélemény szerint sújtásos mechanizmussal az élet kioltására is alkalmas lehet.

Megalapozottan foglalt állást az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok eléréséhez szükséges szabadságvesztés büntetés tartamát az enyhítő körülményekre tekintettel a büntetési tételkeret minimumában határozta meg. Az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítása is törvényes. A másodfokú bíróság azonban nem értett egyet az elsőfokú bírósággal, illetve az ügyészséggel azon álláspontjával, mely szerint nincs lehetőség a büntetés végrehajtásának felfüggesztésére. A fellebbviteli bíróság a vádlott által hivatkozott és egészségügyi dokumentációkkal alátámasztott egészségi állapotát, és a hajlott korát is szem előtt tartva a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását indokoltnak tartotta a Btk. 85. § (1) bekezdése alapján

felfüggeszteni. A próbaidő tartamát azonban figyelemmel arra is, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a vádlott és a sértett továbbra is egy épületben laknak életvitelszerűen, a Btk. 85. § (2) bekezdésében írt törvényi keret maximumban, 5 évben határozta meg. Megítélése szerint ugyanis kizárólag az ekként megállapított tartam alkalmas a speciális prevenciók célok elérésére, nevezetesen arra, hogy a vádlottat a jövőben visszatartsa hasonló jellegű bűncselekmény elkövetésétől. A Btk. 61. § (1) bekezdésében írtakra figyelemmel, mivel a vádlottat nem végrehajtandó szabadságvesztésre ítélte, a másodfokú bíróság értelemszerűen mellőzte a

közügyektől eltiltásra vonatkozó rendelkezést.

A szabadságvesztés utólagos elrendelése esetén a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéltábla - helyes indokai alapján- helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat a másodfokú eljárásban a kirendelt védő díjaként felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 606. § (1) és (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2019. május 10.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

. Belovai Henriette sk.	Dr. Szabó Éva sk.
előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 21.B.1491/2017/31. számú ítélete jogerős és a rendelkező részben írt változtatással, a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2019. május 10.

. Ruzsás Róbert sk.
a tanács elnöke

kiadmány hitelül: